

Titel: Kapitel XXIII.

Citation: "Kapitel XXIII.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e9481/facsimile.pdf> (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

paastaet anvendt, eller fra at afvige fra Tiltalen med Hensyn til de med Forbrydelsen forbundne Omstændigheder (Tid, Sted o. desl.), Alt under Betingelse af, at det med Sikkerhed skønnes, at Tiltalte, ogsaa under Forudsætning af saadan Afvigelse fra Tiltalen, har haft fuldstændig Afgang til Forvar. Hinder Retten, at dette ikke er Tilfældet, eller naar den Tvivl i saa Henseende, bør den, forinden dens afvigende Bedømmelse lægges til Grund for Domfældelsen, give Parterne Lejlighed til at udtale sig og efter Omstændighederne tilstaa den til Baretagelse af Forvaret fornødne Udsettelse.

Kapitel XXIII.

Særlige Bestemmelser om Domsforhandling for Rævninger.

§ 258.

Naar Retten er sat til Sagens Behandling, lader Rettens Formand Sagen paaraabe og Tiltalte føre ind i Retssalen, samt saavidt fornødent Vidner og Syns- og Skønsmænd paaraabe, hvorhos han giver de Paalæg og træffer de Foranstaltninger, som maatte findes fornødne for at sikre disses Tilstedeværelse og hindre indbyrdes Meddelelse.

Derefter strides, forsaavidt der ikke opstaar Spørgsmaal om Udsettelse, Afvisning eller desl., som findes forinden at burde afgøres, til Udtagelse af Rævninger, jfr. dog § 267.

§ 259.

I enhver Rævningesag skulle 12 Rævninger udtages til at deltage i Afgørelsen.

Kan det forudses, at en Sags Forhandling vil medtage et længere Tidstrum, kan Rettens Formand, førend Lodtrækningen begynder, beslutte, at endvidere 1 eller 2 Rævninger skulle udtages som Suppleanter. Saa fremt da nogen af Rævningerne maatte blive forhindret i at overvære den hele Forhandling, indtil Rævningernes Erklæring er afgiven,

indtræder en Suppleant i hans Sted efter den Rækkefølge, i hvilken Navnene ere udtrofnede.

Suppleanterne overvære Forhandlingen, men deltage ikke i Rævnigeres Raadflogninger og Afstemninger, saalange de ikke ere traadte i en Rævnings Sted.

§ 260.

Foranstaltningerne til Rævnigeres Indtagelse begynde med, at de indbaldte Rævniger paaraabes. Indsigelse fra Parternes Side om, at Genpart af Rævnigelisten ikke er behørig meddelte, maa fremfattes, førend Lodtrækningen begynder. Førend denne stiller derhos Rettens Formand Spørgsmaal til Overanslageren, den eller de Tilstatte og disses Forjvarere, til Dommerne og Rævnigerne, om der med Hensyn til nogen af de indbaldte tilstedeværende Rævniger maatte være den nogen Omstændighed bekendt, som efter § 12 eller i Medfør af Reglerne i Lov om Domsmagtens Ordning m. m. Kap. III. udelukker fra at være Rævning i den foreliggende Sag eller i det Hele. De herefter opstaaende Spørgsmaal afgøres af Retten. Kendelse, hvorved en Rævning udelukkes, kan ikke indbringes for højere Ret.

§ 261.

For at Lodtrækning kan iværksettes, kræves Tilstedeværelse af mindst 20 eller, hvis en eller to Suppleanter skulle udtages, henholdsvis 21 eller 22 Rævniger, som kunne medtages ved Lodtrækningen.

Ere ikke mindst 20 Rævniger, eller, hvis Suppleanter skulle tiltræde, henholdsvis 21 eller 22 Rævniger mødte, eller synker Rævnigeres Tal ved Rettens Afgørelser under det nævnte laveste Tal, drager Rettens Formand Omfarg for, at det til Lodtrækningen fornødne Antal af Rævniger bringes tilveje ved Tilfaldelse af Hjælperævniger i den Orden, i hvilken disses Navne findes opførte paa Hjælpe listen.

Skulde det tilstrækkelige Antal ikke kunne stiftes tilveje paa denne Maade, for-

anstalter Rettens Formand Tallet udfyldt ved Lodtrækning, saaledes som i Lov om Domsmagtens Ordning m. m. § 72 bestemt.

§ 262.

Lodtrækningen foregaar paa den Raade, at Sebler, hvorpaa Rævningernes fulde Navne ere skrevne, og som oplæses, nedlægges i en Urne, af hvilken Sebler derefter enkeltvis udtages og oplæses.

Indsigelse, der gaar ud paa, at Lodtrækning er foretagen, uden at det ovenfor foreskrevne Antal Rævninger var til Stede, skal fremsættes før Lodtrækningens Slutning.

§ 263.

Saa snart et Navn er truffet af Urnen og oplæst, har først Overanlageren, indtil Ordet er givet Tiltalte, og derefter Tiltalte, indtil et nyt Navn er udtruffet, eller, med Hensyn til det sidst udtrukne Navn, indtil Lodtrækningen er erklæret for endt, Ret til uden Angivelse af Grund at forkaſte den udtrukne Rævning. En afgiven Erklæring kan tilbagesendes, naar det sker indenfor de angivne Tidsgrænser. Afgives ingen Erklæring, gælder Rævningen for antagen.

§ 264.

I det Hele kan der i Henhold til § 263 forkaſtes 4 Rævninger fra hver Side.

Er der i samme Sag flere Tiltalte, ere disse lige nær berettigede til at udøve den en enkelt Tiltalt hjemlede Forkastelsesret.

Kunne de ikke enes om Udøvelsen af denne Ret, fordeles de dem indrømmede Forkastelser ligelig imellem dem. Med Hensyn til de Forkastelser, som ikke kunne fordeles saaledes, afgøres det ved Lodtrækning, hvem af de Tiltalte de skulle tilkomme. Ligeledes bestemmes ved Lodtrækning, i hvilken Rækkefølge de skulle erklære sig om Forkastelse. En herefter af en af de Tiltalte erklæret Forkastelse gælder ogsaa for de andre.

§ 265.

Indsigelser, der gaa ud paa, at Reglerne i §§ 263 og 264 ere tilsidefatte, skulle fremsættes før Anklagestriftets Oplæsning.

§ 266.

Naar 12 eller, hvis Suppleanter skulle tiltræde, henholdsvis 13 eller 14 uforkastede Rævniger ere udtrukne, ophører Vedtræningen. De 12 først Udtrukne ere Rævningerne i Sagen; den eller de, hvis Navne senere maatte udtrækkes, ere Suppleanter.

§ 267.

Naar flere Sager foretages paa een Dag, kunne, jaafremt jaavel Overanklageren som den eller de Tiltalte samtykke heri, de Rævniger, der have gjort Tjeneste i en Sag, uden ny Udtagelse udføre Hvervet i den nærmest paafølgende Sag.

Mangle Betingelserne for Anvendelsen af foranstaaende Regel, og der som Følge heraf paany skal udtages Rævniger for en senere til Forhandling paa samme Dag ansat Sag, kan efter Formandens Bestemmelse Vedtrækning for den senere Sag foretages, førend Forhandlingen i den tidligere Sag begynder.

§ 268.

Rævningerne indtage deres Sæde i den ved Vedtrækningen bestemte Orden.

§ 269.

Naar Rævningerne have indtaget deres Sæde og de i § 152, første Stykke, ommeldte Spørgsmaal ere rettede til Tiltalte, oplæses Anklagestriften, og Tiltalte spørges, om han erkender sig skyldig i det der omhandlede Forhold. Erkender Tiltalte sig skyldig, kan, naar han heri samtykker, efter Rettens Bestemmelse Rævningernes Medvirkning bortfalde.

§ 270.

Trækkes ikke saadan Bestemmelse som ommeldt i Slutningen af § 269, paaminder Formanden Rævningerne om, at de, indtil deres endelige Kendelse er afgiven, ikke angaaende Sagen maa have Samtale eller Forbindelse med nogen anden end Retten gennem dennes Formand, og tager dem derpaa i Ed, idet han foreholder dem, at de

skulle love og sværge, opmærksomt at ville følge Forhandlingen i Retten og samvittighedsfuldt bevare de Spørgsmaal, som ville blive dem forelagte, saaledes som de finde ret og sandt at være efter Lovens og Sagens Bevisligheder.

Derpaa svare Rævningerne hver for sig, staaende og med oprakte Fingre efter Lovens Forfkrift om Eds Aflægelse:

„Det lover og sværger jeg, saa sandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord.“

Den Afgang, som Lovgivningen hjenler Medlemmer af visse Trossamfund til at aflægge Ed paa anden Maade end den sædvanlige, skal ogsaa her komme til Anvendelse; ligeledes finder Reglen i § 110 om Afgivelse af en Forfkrift, der træder i Eds Sted, her tilsvarende Anvendelse.

Indsigelser, der gaa ud paa, at Rævningerne ikke ere blevne lovlig edfæstede, skulle fremsættes før Tiltaltes Afhørelse begynder (§ 272).

§ 271.

Rævningerne vælge umiddelbart efter Edfæstelsen under Ledelse af den Rævning, hvis Navn først blev udtrukket, en Ordfører. Valget sker ved Stemmeflerhed; i Tilfælde af Stemmeligbed foretrækkes den ældste.

§ 272.

Naar Rævningerne have valgt deres Ordfører eller, i det i Slutningen af § 269 omhandlede Tilfælde, naar de ere aftraadte, giver Formanden Tiltalte Lejlighed, overensstemmende med Bestemmelsen i § 242, til at forklare sig om de Forhold, som Tiltalen angaar. Derpaa følger den øvrige Bevisførelse.

Afgiver Tiltalte under Afhørelsen en fuldstændig Tilstaelse, afgør Retten, om og i hvilken Udstrækning yderligere Bevisførelse skal finde Sted.

§ 273.

Bevisførelsen foregaar først fra Overanklagerens og derefter fra Forhvarets Side; Beviser, hvis Førelse Retten af egen Drift beslutter, fremsføres paa det Tidspunkt, For-

manden bestemmer. Jørend en Parts Bevijer fremføres, kan den Bevisførende i Rørtthed angibe, hvad det er for Bevijer, han vil føre, og hvad han dermed vil godtgøre.

Efter ethvert enkelt Vidnes Afhørelse, faaveljom efter Fremførelsen af ethvert andet Bevis, har Tiltalte Afgang til, hvis han onsker det, at forklare sig, faavidt Beviset dertil giver Anledning.

§ 274.

Efter at Bevisførelsen er sluttet, faar først Overanklageren, dernæst Forvareren og, faafremt Tiltalte begærer det, denne Ordet for at udtale sig om Bevisførelsens Resultat samt om Retspørgsmaalene i Sagen, dog faavidt muligt uden at omhandle faadanne Punkter, som ikke skulle forelægges Rævningerne til Afgørelse.

§ 275.

Efter at Parterne have haft Ordet, skal Overanklageren overløvere Retten og Forvareren Udfast til de Spørgsmaal, som skulle forelægges Rævningerne, hvorefter der gives Forvareren og Tiltalte Lejlighed til at ytre sig og fremsætte Forslag til Endringer i eller Tillæg til Spørgsmaalene. Spørgsmaalene fastsættes derefter af Retten og meddeles Parterne; hvor dette kræves af Reglerne i § 257, 2det Stykke, gives der disse fornøet Lejlighed til at ytre sig.

§ 276.

Med Spørgsmaalene til Rævningerne skal det forelægges dem til Afgørelse, om Tiltalte er skyldig i det Forhold, som Tiltalen angaar; Tiltalens Angivelser kunne fraviges indenfor de Grænser, som ere betegne i § 257. Som Folge heraf høret det under Rævningernes Afgørelse, om nogen Grund, som udelukker Straf, eller om faadanne i Straffeloven bestemt betegne Omstændigheder, der hjemle Nedsættelse eller Forhøjelse af Straffen udenfor den almindelige Strafferamme, ere tilføede.

Undtagne fra Rævningeres Afgørelse ere Spørgsmaal om

- a) Strafftyldens Forældelse,
- b) de i Straffelovens §§ 7 og 58 ommeldte Omstændigheder,
- c) Straffens Forhøjelse paa Grund af Gentagelse.

Foraaavdi det imidlertid ved Anvendelsen af Reglerne om Strafftyldens Forældelse og Straffforhøjelse paa Grund af Gentagelse kommer an paa det Tidspunkt, da den paa-talte Handling blev begaaet, afgøres dette Spørgsmaal af Rævningerne efter den almindelige Regel.

Om Overanklageren er paa-taleberettiget, er ikke Genstand for Rævningeres Afgørelse.

§ 277.

Det tilkommer ikke Rævningerne at afgøre Noget om Tilstedeværelsen af Omstændigheder, der kunne komme i Betragtning ved Straffens Udmaaling indenfor Lovens Strafferamme, og som Folge heraf heller ikke i de Tilfælde, hvor Loven paa Grund af stærpende eller formildende Omstændigheder, men uden nærmere Betegnelse af disse eller blot med Angivelse af vejledende Exempler, har udvidet Grænserne for Straffens Valg, at afgøre, om saadanne Omstændigheder foreligge.

§ 278.

Ethvert Spørgsmaal til Rævningerne skal stilles saaledes, at det kan besvares med „ja“ eller „nej“.

Ethvert enkelt Spørgsmaal maa alene angaa een Tiltalt og, saavidt muligt, kun eet forbruders Forhold.

§ 279.

Naar undtages saadanne Tillægs-spørgsmaal, som omhandles i §§ 280 og 281, skal ethvert Spørgsmaal begynde med Ordene „Er Tiltalte (Tiltalte N. N.) skyldig?“ I Spørgsmaalet skal Forbruders Art betegnes enten ved dens i Loven hjemlede Navn eller ved en Henvisning til den paagældende Strafbestemmelse, og i sidstnævnte Tilfælde skulle tillige

Forbrudens i Leven beskrevne Kendemærker optages i Spørgsmaalet: Gærningen skal beskrives ved saadan Angivelse af Tid og Sted, Genstand, Udførelsesmaade og andre nærmere Omstændigheder, som maatte udkræves til dens tilstrækkelige Betegnelse.

§ 280.

Naar der under Forhandlingen er fremkommet bestemte Bevisdata til Støtte for, at der foreligger en Omstændighed, som vil udelukke Straf, eller som der efter Rettens Støn mulig kan blive tillagt en saadan Virkning, kan der stilles et særskilt Spørgsmaal om Tilstedeværelsen af samme som Tillæg til Hovedspørgsmaalet, for at fremkalde en udtrykkelig Udtalelse af Rættningerne herom.

I den Maade, hvorpaa Hovedspørgsmaalet bliver at fremsætte, sker der i saadanne Tilfælde ingen Forandring.

§ 281.

Skal der spørges om Tilstedeværelsen af Omstændigheder, der ifølge Lovens hjemle Forhøjelse eller Nedsættelse af Straffen, kan dette ske i Form af særskilte Tillægs-spørgsmaal, der kun blive at besvare, saafremt det Hovedspørgsmaal, hvortil de slutte sig, besvares bekræftende. Er der under Bevisførelsen fremkommet noget Datum til Støtte for, at en Strafmedhættelsesgrund foreligger, kan Tillægs-spørgsmaal herom ikke nægtes stillet, naar dette er begært af Forvareren eller Tiltalte.

§ 282.

Angaa flere Hovedspørgsmaal (med tilhørende Tillægs-spørgsmaal) det samme Forholds Henførelse under forskellige Strafbestemmelser med forskellig Strafferamme, stilles det Spørgsmaal først, hvis Bekræftelse medfører den strengeste Strafferamme.

§ 283.

Naar et Spørgsmaal kun skal besvares under Forudsætning af en bestemt Besvarelse af et forudgaaende Spørgsmaal, bør dette udtrykkelig bemærkes i den skriftlige Udfærdigelse.

Ligeledes anføres ved hvert Spørgsmaal, at der udtræves otte Stemmer til det Svar — „ja“ eller „nej“ — som er ugunstigt for Tiltalte.

§ 284.

Efter at Spørgsmaalene ere færdige, gennemgaar Formanden i Kortbed Sagen og dens Rædseligheder og forklarer saavidt fornødent Spørgsmaalene og de Retsfættninger, der stulle lægges til Grund for deres Besvarelse. Naar Formanden finder dette fornødent, overgives Afskrifter af Spørgsmaalene til Rævningerne, forinden han begynder sit Foredrag.

Enhver af Parterne kan, efter at Formanden har sluttet sit Foredrag, og forinden Rævningerne trække sig tilbage til Raadslagning, forlange, at særligt paaagtede Dele af Formandens Udvalning af Retsfættninger gengives i Retsbogen.

§ 285.

Naar Formanden har endt sit Foredrag, oplæses Spørgsmaalene og overgives i en af Formanden underskrevet Udferdigelse til Rævningernes Ordfører.

Formanden kan efter sit Skøn medgive Rævningerne Afbildninger, Tegninger eller Kort, som maatte være fremlagte under Sagen, Ting, der paaftaas at være tagne eller frembragte ved Forbrydelsen eller at have været brugte eller bestemt til dens Udfoerelse, eller som i øvrigt yde umiddelbar Oplysning om Gærningen eller Tiltaltets Forhold til denne.

Formanden henleder Rævningernes Opmærksomhed paa de i §§ 286—289 indeholdte Bestemmelser om, hvad de ved deres Raadslagning have at iøgttage, og forklarer disse nærmere, forsaavidt han finder det fornødent; derefter opfordrer han Rævningerne til at begive sig til det for dem bestemte Værelse.

§ 286.

Indtil Rævningernes Erklæring er vedtagen, maa intet Samkvem finde Sted mellem dem og andre Personer, ej heller maa nogen

Rævning forløde Raadslagningsværelset eller nogen Anden betrede dette uden Tilladelse af Rettens Formand. Rettens Formand træffer fornøden Foranstaltning til Dagtagelse heraf.

Overtrædes foranstaaende Bestemmelser af en Rævning eller Andre, kan Retten idømme den eller de Skyldige Bøder indtil 1000 Kr.

Den af Rævningerne i Genhold til § 271 valgte Ordfører leder deres Forhandling.

Om Raadslagningen og Afstemningen skulle Rævningerne iagttage Lovshed. Overtrædelse heraf straffes med Fængsel.

3 Rævningernes Foramlingsværelse skulle Aftryk af denne Lovs §§ 286—289 være opslaaede i flere Eksemplarer.

§ 287.

Efter tilendebragt Raadslagningsafstemme Rævningerne om de enkelte Spørgsmaal i den Orden, hvori disse ere stillede. Ordføreren afser hver Rævning enkeltvis hans Stemme i den ved Lodtrækningen bestemte Orden og afgiver selv sin Stemme tilsidst.

En for Tiltalte ugunstig Besvarelse af et Hoved- eller Tillægs-spørgsmaal kan kun vedtages med mindst 8 Stemmer; denne Regel finder ogsaa Anvendelse ved de i §§ 280 og 281 ommeldte Tillægs-spørgsmaal.

Er den bekræftende Besvarelse af et Hovedspørgsmaal bleven vedtaget med den fornødne Stemmeskerhed, blive de Rævningers Stemmer, som maatte have erklæret sig for det benægtende Svar, at regne til den Tiltaltes Gunst ved Afgørelsen af de til samme sig sluttende Tillægs-spørgsmaal; som Folge heraf bliver der ved Afstemningen over saadanne Tillægs-spørgsmaal ikke at afæste disse Rævninger en særlig Erklæring.

§ 288.

Opstaar der Tvivl hos Rævningerne om den Fremgangsmaade, som de skulle iagttage, eller om Betydningen af de stillede Spørgsmaal eller om Svarenes Affattelse, eller antage de det for nødvendigt, at yderligere eller andre Spørgsmaal forelægges dem, kunne de derom henvende sig til Rettens

Formand, som, efter at Rævningerne i Rets-
salen have fremsat deres Andragende, her
meddele dem Oplysning eller foranstalter
det fornødne. Bliver der at tage Bestem-
melse om Forandringer i eller Tillæg til
Spørgsmaalene, eller finder Rettens Formand
det isørigt fornødent, genoptages Forhand-
lingen, og der gives Parterne Lejlighed til
at udtale sig.

§ 289.

Rævningernes Ordfører vedtegner det
Svar, som udkommer ved Stemmernes
Sammentælling, lige overfor ethvert af
Spørgsmaalene og underskriver Erklæringen
tilligemed to andre Rævninger.

Stemmetallet angives ikke.

§ 290.

Efter at Rævningerne ere vendte tilbage
til Retsalen, spørger Rettens Formand
dem om Udfaldet af deres Raadslagning.
Derefter oplæser Rævningernes Ordfører de
fillede Spørgsmaal og umiddelbart efter
hvert af disse det vedtagne Svar. Er-
klæringen overleveres dernæst til Rettens
Formand, der underskriver den tilligemed
Retskriveren.

§ 291.

Vider Rævningernes Erklæring af
Mangler i Formen, eller er dens Indhold
utydeligt, modsigende eller ufuldstændigt,
eller opstaar der Tvivl, om den oplæste
Erklæring udtrykker Rævningernes virkelige
Mening eller er vedtagen med det foreskrevne
Stemmetal, og Manglen ikke straks kan
afhjælpes eller Tvivlen hæves ved en Er-
klæring af Rævningernes Ordfører, kan
Retten paalægge Rævningerne at begive sig
tilbage til deres Bærelse, for ved en ny
Erklæring at afhjælpe Manglen eller fjerne
Tvivlen. De fornødne Forklaringer med-
deles Rævningerne af Rettens Formand.

Bedrører Manglen kun Formen, maa
Rævningerne Intet forandre i Erklæringens
Indhold; ligeledes skulle de Svar, hvis
Berigtigelse eller Fuldstændiggørelse ikke
fordres, forblive uforandrede. Utilstedelige

Ændringer maa ikke tages i Betragtning af Retten.

Berigtigelsen eller Fuldstændiggørelsen vedtages saaledes, at det træder tydeligt frem, hvorledes den oprindelige Erklæring har lydt.

Den her omhandlede Forholdsregel kan træffes, saalænge Retten ikke har affagt Dom.

§ 292.

Ogsaa udenfor de i det foregaaende særligt nævnte Tilfælde kan Retten, saalænge Dom ikke er affagt, beslutte at forandre Spørgsmaalene eller at stille nye Spørgsmaal; forinden saadan Bestemmelse træffes, maa der være givet Parterne Lejlighed til at yttre sig.

§ 293.

Have Rævningerne erklæret, at Tiltalte ikke er skyldig, affiger Retten straks Frifindelsesdom. Hertil henregnes ogsaa det Tilfælde, at Rævningerne vel have besvaret Hovedspørgsmaalet bekræftende, men tillige have givet et for Tiltalte gunstigt Svar paa et Tillægsspørgsmaal om en Omstændighed, som udelukker Straf (§ 280).

Retten kan ligeledes straks affige Frifindelsesdom, naar den finder, at Tiltalte maa frifindes af den i nedenstaaende § 297, første Punktum, nævnte Grund.

§ 294.

Over Rævningernes Erklæring gaar ud paa, at Tiltalte er skyldig, men Retten finder, at Sagens Bevisligheder ikke have afgivet tilstrækkeligt Grundlag for at sælde Tiltalte for den Forbrydelse, i hvilken Rævningerne have erklæret ham skyldig, kan den ved Kændelse beslutte, at en ny Domsforhandling skal foregaa. Beslutningen træffes i Embeds Medfør, uden at Parterne have Afgang til derom at fremsætte Begæring, og kan træffes, saalænge Dom ikke er affagt.

§ 295.

Ny Domsforhandling, som besluttes i Medfør af forrige Paragraf, bliver at foretage, enten paa samme eller paa et senere Ting, for andre Dommere og andre Rævninger.

Indtil Rævningeerklering under den ny Sag er afgiven, kan Rigsanklageren beslutte at fratage Tiltale, i hvilket Tilfælde Frifindelsesdom bliver at affige.

Falder ogsaa den ny Domsforhandling ud til en sælbende Rævningeerklering, kan Retten, naar den enstemmigt finder, at Beviset er utilstrækkeligt til at sælde Tiltalte for den Forbrydelse, i hvilken Rævningerne have erklæret ham skyldig, affige Frifindelsesdom eller, naar den finder det godtgjort, at Tiltalte er skyldig i en mindre Forbrydelse end den, Rævningernes Erklæring lyder paa, affige Dom i Overensstemmelse hermed; Bestemmelsen i sidste Punktum af nedenstaaende § 297 finder herved tilsvarende Anvendelse.

Under den ny Sag kan der ikke forelægges Rævningerne noget Spørgsmaal, som sigter paa en strengere Straf, end Tiltalte vilde have været hjemfalden til, jaafremt den første Rævningeerklering var bleven tagen for guldig, medmindre Betingelser foreligge for Genoptagelse.

§ 296.

Naar Tiltalte af Rævningerne er erklæret skyldig, og Retten ikke strafs i Henhold til § 293, andet Stykke, eller § 295 affiger Frifindelsesdom eller i Henhold til § 294 beslutter, at ny Domsforhandling skal foregaa, faar først Overanklageren og derefter Forvareren og Tiltalte Ordet for at udtale sig om Strafudmaalingen og andre Punkter, som ligge udenfor Rævningernes Afgørelse, og der gives dem Lejlighed til at fremkomme med de Bevisligheder, som herved maatte udtrædes. Parternes Udtalelser og Bevisforelsen maa ikke gaa ud paa at rolle ved noget, som er afgjort ved Rævningernes Erklæring. Ved denne Forhandlings Slutning optages Sagen til Dom.

Har Tiltalte ikke været til Stede under Afgivelsen af Rævningernes Erklæring, bliver denne, forinden Forhandlingen kan fortsættes paa Grundlag af samme, at oplæse for ham, efter at han atter er fremstillet.

§ 297.

Finder Retten, at Tiltalte ifølge Loven ikke kan straffes for et Forhold som det, i hvilket han ifølge den i Spørgsmaalene givne Beskrivelse af Gærningen og Rævnningernes Svar paa disse er erklæret skyldig, affiger den Frifindelsesdom. Finder den, at et Forhold som det, hvori Tiltalte er erklæret skyldig, efter Loven kun kan henføres under et mildere Straffebud, end Rævnningernes Erklæring lyder paa, affiger den Dom i Overensstemmelse hermed. Hører der til Gærningsindholdet af den mindre Forbrydelse, for hvilken der saaledes bliver Spørgsmaal om at domfælde Tiltalte, Omstændigheder, om hvis Tilstedeværelse Rævnningserklæringen intet har afgjort, blive de til Afgørelse af dette Punkt fornødne Spørgsmaal først at forelægge Rævnningerne.

§ 298.

I det Omfang, hvori Dommen er grundet paa Rævnningernes Erklæring, indskrænke Domsgrundene sig til den fornødne Henvisning til denne. Iøvrigt finder Bestemmelsen i andet Stykke af nedenstaaende § 301 tilsvarende Anvendelse. Domfældes Tiltalte, skalle de Strafbestemmelser anføres, som bringes i Anvendelse.

Kapitel XXIV.

Særlige Bestemmelser om Domsforhandling uden Rævninger.

§ 299.

Reglen i § 258, første Stykke, § 269 første Punktum og §§ 272 til 274 finde med de fornødne Væmpelser Anvendelse paa Domsforhandling for Landsret uden Rævninger.

Parternes Udtalelser efter endt Bevisførelse omfatte alle Spørgsmaal, som skalle afgøres ved Dommen, uden nogen Deling. Dog kan Rettens Formand beslutte, at Spørgsmaalet, om Tiltalte er skyldig, først skal forhandles og afgøres; i saa Fald finde